

Setcases

A Setcases, hi arribem de bon matí i ja hem deixat enrere Llanars, a l'esquerra La Roca, i, sempre vorejant el Ter en giragonses poc accentuades, arribem a Vilallonga de Ter. La vall encara és ampla. És pels volts de la central elèctrica, ran de la confluència amb el riu de Tegurà, que es comença a enxiquir, i entrem aleshores als massissos de capçalera dels quals tan ric és el Ripollès. Setcases és l'últim poble. Enllà, cap al nord, el ventall de grans cims: Costabona, Roca Colom, Coma Armada, Morens, Pic de la Dona, Puig de Bastiments i Gra de Fajol (els excursionistes ja fan salivera).

Bosc i prat pels voltants i carretes de bous pels carrers costeruts. Els abeuradors no han desaparegut encara de les cantonades.

Poble fred, negrenc, amb aire pallarès, mescla de cobertes de pissarra i de teula, televisors i corralines de porcs amb fems arran de paret.

Tot just depassat el poble, ens enfilem per trobar una vall caòtica. Els rètols indiquen els camins tants de cops fressats per les nostres infatigables colles dels centres excursionistes. Trobem una tenda verda, plena de rosada. A dins deuen dormir. Les fonts del Ter no són lluny.

Retornem al poble. La llum primerenca no ens havia deixat distingir totes les transformacions que s'hi han realitzat per obra i gràcia de l'augment de visitants. Moltes cases s'han venut i han estat transformades: ca la Pipona o Fonda Tiranda continua oferint els esmorzars de forquilla que són el combustible necessari per a voltar per aquí dalt.

En un carrer fosc veig unes flors en un minúscul jardinet, al llarg d'una paret:

—Que són boixacs, això? (prou sé que ho són, i que viuen en tot temps i arreu).

La dona somriu.

—No ho sé pas: són com un «caravell» moro.

Sento un gruny al meu darrere. Em tombo i veig un porcell de morro rosat que em mira des de sota les seves pestanyes de cavaller de Franz Hals.

—Simpàtic, oi?

—Ves... Si vol veure'n de millors... En tenim una bona colla de més «vibrats».

Parlem de tot una mica. Una minyona de l'hostal surt a estendre una policromia de tovalles i tovalloles contra el sol rasant del matí. Un home fa rodolar una bóta.

Fent l'últim tomb pel poble, copsem aquestes dues figures: el vailet decidit i l'àvia que puja repenjant-se, cada passa, al bastó. Per al primer el poble no ha fet sinó començar. Per a la segona el poble està perdent fesomia. Sí, per a ella tot va massa de pressa.

Josep Vallverdú, *Catalunya Visió*, vol. 7, Tàber, Barcelona, 1969, [p. 166]